ИЗ ЖИВОТА НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ София

Конкурс по брайлова грамотност

И тази година регионалната съюзна организация в София финансира провеждането на вече превърналия се в традиционен конкурс по брайлова грамотност.
В сравнение с предходните години този път на 10 май присъствието на участниците бе твърде слабо както от гледна точка на брой желаещи, така и откъм резултати.
Както винаги, конкурсът протече в две категории - незрящи, обучавали се в специализираните училища, и самообучили се брайлисти.
От участниците се изискваше вярно писане на продиктуван от председателя на журито текст без засичане на време, както и бързо и вярно прочитане на друг текст, който между другото не бе никак лесен.
От явилите се 9 участници двама бяха ученици от Училището за деца с нарушено зрение в София, а броят на брайлистите от двете групи беше приблизително еднакъв. Техните умения за бързо четене и писмените им работи бяха оценявани от жури в състав: председател - Петър Стайков, и членове Савка Кацарска - преподавател по английски език в училище "Луи Брайл", Марина Петкова - редактор от списание "Зари", и Йордан Младенов - директор на Центъра за социална рехабилитация и интеграция в София.
Накрая се оформи следното класиране - първото място от обучавалите се в специализирани училища съвсем заслужено спечели Румяна Каменска, която този път бе на крачка от това да бъде перфектна, тъй като бе подло подведена, чисто технически, от некачествената си плоча за писане, но пък се справи виртуозно с прочитането на сложния текст. Второто място завоюва Стоян Господинов, който предаде писмена работа със същия брой грешки, както победителката, но прочете подбрания текст с разлика във времето. Третото място спечели Петър Петков - единият от явилите се на конкурса ученици. Журито определи и една поощрителна награда за Мария Георгиева - също ученичка от училище "Луи Брайл".
От самообучилите се брайлисти на първо място се класира Виолета Петкова, второто спечели Димитър Веселинов, а третото - Петър Кръстев, който демонстрира сериозен напредък в брайловите си умения, благодарение на проявяваното от него упорство през изтеклата година.
И, разбира се, не бе прекъсната и отскоро установената традиция - модулът по английски език като част от конкурса. Тази година в чуждоезиковите си познания се съревноваваха само двама от участниците - Румяна Каменска и Стоян Господинов - и двамата курсисти в софийския център по социална рехабилитация и интеграция на лица с увредено зрение. Те заеха места, съответстващи на правилото „ladies first” (дамите първи).
Твърде обезкуражаващ бе малкият брой на желаещите да участват брайлисти и още по-обезкуражаващо бе тяхното представяне. Затова нашият апел към всички брайлово грамотни невиждащи хора е - поддържайте грамотността си и придобитите умения, независимо от начина, по който сте ги придобили! За да има високоразвито общество, то се нуждае от грамотни хора, а грамотните незрящи имат много по-голям шанс за личностна и професионална реализация.

Марина ПЕТКОВА

Силистра

На 18.04.2017 г. в офиса на РСО Силистра се проведе празнична Великденска изложба на тема "Аз творя". Представени бяха великденски яйца, великденски кулинарни изкушения и красиво изработени сувенири от сръчните ръце на хора от организацията. В изложението взеха участие 20 съюзни членове и гости. Председателят на РСО Силистра Петранка Стоянова поздрави участниците по повод Великденските празници, като им благодари за проявения талант и старанието. Независимият експерт по кулинарни изкуства г-н Тодор Якимов оцени най-добрите символи на Възкресението. Отличените Йорданка Раданова, Йорданка Златева и Здравка Георгиева получиха награди от председателя на РСО Силистра. Участниците разказаха за методите на приготвяне на представените от тях изделия. След изложбата групата посети Дунавския парк. Вдъхновени от красивата природа, ухаеща на цветя и прясно окосена трева, хората разказаха легенди и поверия за Великден.

Петранка СТОЯНОВА

Петрич

Един прекрасен ден

Денят обещаваше да бъде слънчев и много горещ. Въпреки че предишния ден валя дъжд, синоптиците от екрана ни уверяваха в бързата промяна на времето.
Още в началото на нашето пътуване настроението ни беше на шест от видео клиповете, които шофьорът пусна на монитора. Какво по-хубаво от това - чудесно настроение, обещаващо прекрасно време, екскурзия с посещение на прекрасни места - Дойран (Македония), Керкина (Гърция), посещение на прекрасния манастир "Свети Йоан Предтеча".
Групата ни беше от 30 човека - хора от нашата организация и придружители.
Председателят на ТСО Петрич Карамфила Янкулова се погрижи по време на пътуването да бъдем запознати с историята на местата, откъдето минавахме. Беше ангажирала сина си Кирил Янкулов, който надълго и нашироко ни обясняваше за Република Македония, за езерото Дойран, за Керкини. Не скучаехме. През цялото време се радвахме, пяхме, възхищавахме се на красотите. В Струмица се срещнахме с Горан Мицев - председател на местната организация на слепите, и сътрудничката му Соня. Почерпиха ни с кафе в китно ресторантче, след което се сбогувахме и потеглихме към следващата дестинация. В Дойран обядвахме (има разкошни малки ресторантчета), разхождахме се по брега на езерото, правихме си снимки. Но от всичко видяно най-много ни хареса манастирът "Свети Йоан Предтеча". Красота!!! Както е характерно за гръцките манастири - почерпиха ни с кафе, вода и локум.
Накрая, много уморени, но с прекрасно настроение, се върнахме в родния Петрич.

Георги ИВАНОВ

Русе

В офиса на РСО Русе на 20 и 21 април 2017 година се проведе турнир по класическа табла, организиран съвместно от регионалната организация, Центъра за социална рехабилитация и интеграция на незрящи и Спортен клуб за интеграция "Дунав 2013". В турнира взеха участие осем състезатели - пет незрящи, един човек от Клуба на военноинвалидите и военнопострадалите и двама представители на сдружение "Олимп - спортът е равнопоставеност" с председател Георги Гаев. Гости на мероприятието бяха служители от Община Русе.
Състезанието се проведе в два кръга - в първия кръг състезателите бяха разделени в две групи и след оспорвана борба бяха излъчени четиримата финалисти. На следващия ден състезанието приключи. На първо място се класира Георги Белчев, на второ - Стоян Петков, на трето - Симеон Николов. Георги Белчев и Симеон Николов са незрящи, а Стоян Петков е от Клуба на военноинвалидите и военнопострадалите. На победителите бяха поднесени подаръци, осигурени от организаторите. На всички участници в турнира се връчиха грамоти за добро представяне. Беше взето решение този турнир по класическа табла да е началото на нови съвместни мероприятия.

***
На 26 април 2017 година РСО Русе съвместно с Центъра за социална рехабилитация и интеграция на незрящи организира екскурзия до Търговище и Велики Преслав, в която се включиха 50 души.
Когато пристигнахме в Търговище, бяхме посрещнати от председателя на ТСО Търговище г-жа Бяла Колева и нейната сътрудничка.
Първият обект, който посетихме, беше Регионалният исторически музей, създаден през 1951 година. Той разполага с три основни експозиции:
- археологическа, разказваща за историята на Търговищкия край от праисторически времена до Средновековието;
- етнографска експозиция, която представя бита, традициите и народните вярвания през Възраждането;
- третата експозиция е къщата-музей "Никола Симов - Куруто" - знаменосец на Ботевата чета.
Следобед потеглихме към Велики Преслав - втората българска столица. Там посетихме Националния историко-археологически резерват и музея "Велики Преслав".
Разгледахме музея, в който са съхранени част от откритите при разкопките предмети. В него видяхме оригинални произведения на старобългарското и средновековното изкуство. На групи по 10 човека влязохме в трезора, където се съхраняват Преславското златно съкровище и керамичният иконостас от дворцовия манастир.
Накрая се разходихме из археологическия резерват. Разгледахме Царската резиденция, Златната базилика, Южната порта и площада пред нея, кръстокуполната църква, Патриаршията, езическия храм, преустроен в църква, банята и останките от Източната порта. Усетихме пулса на времето, когато България е била велика държава.
Прибрахме се от разходката уморени, но доволни.

Плевен

"Брошката" на плевенска сцена

Плевенските почитатели на изкуството на Мелпомена се насладиха на театралната постановка "Брошката". Каква е брошката, която предизвиква вълнение в театрална група "Виж" от Стара Загора - това можаха да разберат зрителите на 11 април от 17 и 30 часа в общинска зала "Катя Попова" Плевен.

Ентусиасти от всички клубове на хората с увреждания и пенсионерите в града, както и много други наши съграждани отрано изпълниха залата. Театрална група "Виж" е създадена преди пет години. Всички участници в нея са с нарушено зрение. По традиция те представят разработени от самите тях постановки. Тази, която представиха на плевенска сцена, е по Иван Вазов. Изработката на всички костюми, аксесоари и декори е изцяло тяхно дело. Зрителите усетиха духа на времето от началото на XX век, еснафщината, подражанието, незначителните любовни интриги - всички стигащи до комичност. Духът на епохата и проблемите, които те пресъздадоха, са до голяма степен актуални и в наши дни. Публиката бе очарована от талантливата игра на актьорите, въпреки техните зрителни проблеми. Те показаха стремеж и борбеност за една равнопоставеност на хората с увреждания. Специални гости на постановката бяха Васил Долапчиев - председател на ССБ, и Павлин Ангелов - председател на РСО Плевен и управител на "Успех Металкап ССБ" ЕООД. От тяхно име в края на постановката бяха поднесени огромни кошници с цветя.

Румен ПЕТКОВ

Добрич

За здраве и младост

Цветница е един от най-големите християнски празници, който се чества в неделята след Лазаровден и една седмица преди Великден. Ден на цветята, младостта и зараждащия се живот! В някои краища на България празникът се нарича още Връбница, Цветна Неделя, Вая и Куклинден, но навсякъде е посветен на тържественото посрещане на Иисус Христос в Йерусалим с лаврови и маслинови клонки. На Цветница в църковните храмове се отслужват богослужения, които започват още от вечерта на Лазаровден.
През деня вярващите си взимат върбови клонки, символизиращи палмовите, с които е бил посрещнат Божият син, откъдето идва и едно от другите имена на празника - Връбница. Те се освещават заедно с пролетните цветя с помощта на молитви.
Всеки може да вземе от осветените върбови клонки и цветя, за да ги отнесе вкъщи за здраве. По традиция клонка от върбата се поставя пред иконата, за да пази дома от всякакви злини. От останалата част се оплита върбово венче, което се поставя над входната врата, за да защитава цялото семейство от зло чак до разпукването на следващата пролет. Символиката на празника, който се чества от IV век, се е запазила до днес, а молитвите са отправени към Божия син с надеждата да не дава никому кръст, по-голям от този, който може да носи.
Тази година Цветница се падна на девети април. Група от териториалната организация на сляпо-глухите в Добрич посети традиционно храма "Свети Георги". Предварително си взехме от осветените върбови клонки. Така, със свежата зеленина в ръка, пристъпихме в църквата. Храмът бе препълнен с хора, които също бяха спазили традицията. Послушахме богослужението, изнесено от старши архиерея Стоян Димов. Запалихме свещички за здраве, помолихме се благоденствието и берекетът да ни следват и тази година.
След богослужението влязохме в близко кафене, за да се посгреем с топла напитка. Калинка Ковачева почерпи за именния си ден. Разделихме се в добро настроение, за да закачи всеки от нас върбовото си венче на входната врата с надеждата за здраве, младост и свежест.

Калинка КОВАЧЕВА

Иван Тодоров - председателят на НПО "ХобиСклуб"

"В борбата за щастието на другите ние намираме своето собствено щастие."
Платон

Странно е, че започвам представянето му с думите за щастието, но наистина, независимо от сполетялата го беда, не мога да говоря за него по друг начин. Затова ще продължа с неговите думи: "Щастие е, когато направиш нещо. За мен това е удоволствието да се изправя, щом съм паднал или съм се провалил, удоволствието да продължа наново".
Познавам Иван Тодоров от около 15 години. Спомням си, че най-напред го видях по местната телевизия, когато поставяше наболелите въпроси за хората с увреждания. По-късно се срещнах лично с него. Никой не може да определи от пръв поглед, че този висок, симпатичен, жизнен човек, вече доста побелял, не вижда. Затова срещата ни, на която ми разказа свои преживелици, представям отделно. Той е един от хората, които трябва да са ни пример със силата на духа си, с онова, което правят за другите.
Роден е в Добрич на 9 май 1944 г. Завършил е тогавашния механотехникум "М. Ломоносов" с три следдипломни квалификации - конструиране на тежкотоварни полуремаркета, промишлена естетика, охрана на труда и трудово право.
Изкарал военната си служба, започва работа като конструктор, старши конструктор и главен конструктор в предприятието за товаро-транспортни средства. Орисан е с победата, художник по призвание и съзидател по дух, както пишат за него журналистите. Създател е на много изобретения, рационализации и нововъведения, със своя екип конструира първото българско високотонажно полуремарке. От извоюваните шест златни медала на международни и национални представяния на Завода за полуремаркета и контейнери (ЗПРК) на международни технически изложения четири са с негово участие. Носител е на авторски свидетелства от Института за изобретения и рационализации, като най-важното изобретение с най-голям икономически ефект е 25-тонно полуремарке за животни (ПРЖ 25). Някои от снимките го показват пред изобретенията с екип и златен медал в ръце, авторско свидетелство, издадено от Института за изобретения и рационализации през 1984 г., в ателието му на художник или в конструкторското бюро, с фотоапарата в ръце или със семейството му - един млад човек, обичащ работата си. Човек с авторитет, с признание, с мечти за бъдещето.
И един ден през 1988 г. при гама-дефектоскопия на важни части за полуремаркета светът пред очите му потъмнял, няколко месеца след това загубва напълно зрение. Нямало никакъв изход, никаква надежда... Бил е в разцвета на силите си. Как се е справил - той си знае... Но плътно до него остава Радка - обичаната жена, майката на двете му деца, опората му. Любимата му снимка е с осемте внучета - продължението, радостта, щастието...
През 2014 г. Иван Тодоров навърши 70 години. По време на честването на юбилея му беше представена биографичната книга "Живот, изпълнен със смисъл" от Мая Златева - социален психолог, поет, художник, която е работила с него.
Не може да се говори за Иван Тодоров като за човек, който има само забележително минало, защото той продължава да живее и да се раздава безкористно и без почивка.
През 2000 г., "без нареждане отгоре", създава и регистрира "ХобиСклуб". Оттогава е председател на УС и главен двигател. Този човек със силна воля за живот, с изключителна харизма, с неслизащата от лицето му усмивка умее да постига всичко. Така подкупващо поставя исканията си - не за себе си, а за участниците в Клуба, че никой не може да му откаже.
В предговора на книгата той казва: "Всичко, което съм постигнал е благодарение на контакта ми с верни приятели, които ми подават ръка в нужен за мен миг. Ослепяването ми се опита да преобърне моята същност към пасивен човек.
Радвам се, че това не се получи, защото все още имам възможността и без това си сетиво да съхраня и развивам креативността и съзидателността си".
За Клуба не мога да пиша много - не само защото не знам подробности, но и защото тази дейност би трябвало да се опише в отделна книга. Дейността на Клуба се поддържа от членски внос, дарения от

приятели и разработени социални проекти - вече 23 на брой. Във книгата "Поглед навън" (2002 г.) по едноименния проект прочетох, че за да разберат как в други градове се справят хората със здравословни проблеми, тръгват на път. Отиват в Каварна, Шабла, Разград, Силистра, Шумен. В Разград домакини са им били хора от Съюза на слепите и организирания към тях клуб "Есперо" с ръководител Радка Стоянова, която "...говори за есперанто не само като за хоби, но и като "гореща любов". За Иван Тодоров сравнението й е не сърцето на Данко, а сърцето на Ванко. И тази любов ги е накарала да създадат конкурса "Есперанто в моя живот". На такава среща с гости от Разград в Добрич присъствах и аз през октомври 2002 година.

Пътуванията из страната и чужбина продължават и сега. Така през 2016 г. един от проектите е съвместно с Регионалния исторически музей (РИМ) и Ивелина Романова на тема "Величието на България през Първото българско царство". Участие във финансирането взема и Община град Добрич. Пътят е към Шумен, Плиска и резервата и музей "Велики Преслав". Целта - "...преодоляване на социалната изолация и реинтеграция на хората с увреждания". Участие вземат хора от "ХобиСклуб", ТСО на слепите и ТО на сляпо-глухите.

В клуба се провеждат всеки вторник срещи. Не е възможно да се споменат много от тях, затова ще дам пример с някои от последните. Сред гостите са ръководители от града и страната, лекари, поети, писатели, историци, краеведи, учители... Срещнах имената на президента Росен Плевнелиев, на Детелина Николова, на председателя на Сдружението на писателите Сашо Серафимов, на председателя на Дружеството на краеведите Атанас Пеев, на певците Васил Найденов, Орхан Мурад и Силвия Кацарова и още много други. На 13 декември 2016 г. в "ХобиСклуб" се е провел моноспектакълът "Вечният жътвар" на добричкия адвокат и краевед Пенчо Иванов, посветен на 136-ата годишнина от рождението на Йордан Йовков. Присъствал е и поетът Генчо Златев, чиито стихотворения рецитирал отново Пенчо Иванов.

В клуба има певчески състав, ръководител на който сега е Светла Стоева. Не може да останеш спокоен, когато след рецитациите на членовете на клуба, започнат песните на хористите и на някои от изявените певици. Впечатлителна е песента "Добруджа равна, здравей" на Веселина Малчева, която се превърна в химн на "ХобиСклуб".

В клуба се играе шахмат за незрящи. Шах играе и Иван Тодоров, а мнозина от нас участват в спортни състезания и печелят награди. Не се учудих, когато разбрах, че Иван Тодоров ползва компютър със специална говореща програма, което му дава възможност да комуникира с всяка точка на света. Колкото и да се опитвам, не мога да обхвана дейността на "ХобиСклуб" от 2000 година досега, затова ще завърша с още една среща, състояла се на 19 октомври 2016 г. по повод Международния ден на белия бастун - 15 октомври. Тогава гост е д-р Емилия Баева - зам.-кмет по хуманитарните дейности в Общината. Иван Тодоров припомня историята на белия бастун, а в края на словото си д-р Баева казва: "С вашия активен социален живот вие сте за пример на много хора за силата на духа и волята. С вашата подкрепа и ангажираност вие превръщате делниците в празници и правите трудностите по-лесно преодолими".

Иван Тодоров и "ХобиСклуб" са неделими. И най-добрите думи за хората от клуба и неговия ръководител са недостатъчни, трябва да се присъства и да се почувства духът на срещите, за да се види силата на тези ентусиасти, за да се оцени опитът им да бъдат равностойни, да покажат най-доброто от себе си, своите таланти...

"Слепотата е като любовта, не може да бъде скрита" - казва Иван Тодоров. Не може да бъде скрита и неговата любов към живота, себеотдаването на това, което прави за другите, осъществяването по най-добрия начин на онзи полет, прекъснат толкова рано.

Вписан е в Почетната книга на Общината през 2010 г. като достоен гражданин на Добрич.

Пожелавам на Иван Тодоров да е жив и здрав и все така успешно да върви напред, въпреки белия бастун! За силния духом няма препятствия!

Елена ПОПОВА

ЛИТЕРАТУРА Цветя за Вили

Из спомените на един грешник

С притеснение и малко страх сядам да напиша тези редове в навечерието на Великден, търсейки отчаяно утеха и разбиране от Всевишния за моите земни грешки.
Аз съм от хората, които едва ли биха се стреснали, когато застанат пред последната порта на живота и затова винаги съм гледал да правя някакви житейски равносметки, докато вървя по своя път. Изпадайки в трудни, а понякога и направо решаващи живота ми ситуации, неведнъж съм оцелявал, хващайки се здраво за смешното, комичното и самоиронията като най-доброто защитно средство в такива случаи. Лутайки се непрекъснато между кривото и правото, често се сблъсквах с какви ли не характери, изградени от болни амбиции, мания за слава, власт и благоденствие.
Наскоро в едно предаване по повод смъртта на Габриел Гарсия Маркес ме порази следното казано от него - "Да гледа отгоре има право само този, който помага на някой паднал на земята да се изправи отново".
Тези думи би трябвало да стоят на всяко кръстовище на земния път и като червен светофар да светят денем и нощем, за да ни предупреждават за това какво ни очаква когато самозабравата ни затвори очите и ушите за болките и страданията на ближните ни.
Обратно на това което предстои, всички ние, вместо да се смирим, да помислим от какво имат нужда другите и защо на другия край на света умират деца от глад и жажда, непрекъснато преяждаме и препиваме, а после, преливайки от самодоволство, питаме огледалото от стената кой е най-прекрасен на земята. Огледалото отговаря на въпроса с въпрос:
- Знаеш ли приказката за царицата и новите обувки? Когато нейните придворни един ден видели, че тя, вместо новите обувки, е обула старите скъсани галоши, водачът на дворцовите ласкатели погледнал нагоре, затворил очи и викнал високо, така че да го чуят всички: "Вижте, вижте, царицата има нови обувки". Стоящите около него също затворили очи и в хор повторили неговите думи: "Да-а-а, царицата има нови обувки".
Не след дълго групата на ласкателите била наречена хор на лицемерието. Ти искаш ли да чуеш този хор как те превъзнася заради осигурените от теб хранителни и козметични продукти по повод няколко рождени дни, или искаш да чуеш истината.
- За каква истина ми говориш старо нащърбено огледало - питам аз. - Това не е моята истина. Аз ще ти разкажа за истинската истина. За тази истина, която има значение за мен. Преди десет години тя ме посрещна мълчаливо с поглед, преминаващ през тялото ми като лазерен нож. Четяща хорските мисли, въпреки стопроцентовата си слепота, тя виждаше като под микроскоп всичко, което ставаше в малодушните интригантски зачатия на човешкия род.
- Сигурно твоята истина е безлична, непозната, измислена от теб заради самия теб - подхвърли ми ехидно кръгloликото огледало.
- Напротив - отвърнах му аз. - Истината, за която ти говоря, си има име. Това име го знаят всички, а нея я познават навсякъде. Доста хора са се срещали с нейната особа и са си подвивали опашките, след като многократно са опитвали да я променят.
- Че кажи най-после как се казва тази прословута истина - сопна ми се изгарящото от любопитство огледало.
- Нейното име е Величка Гушева-Кърпарова - казах тихо. - За съжаление тя вече не е между нас. Затова ще ти разкажа за нея - така, както я познавах аз.
За пръв път я срещнах официално, когато приех поканата двамата с жена ми да пеем във водения от нея фолклорен състав. На тази наша първа среща тя ми приличаше на малко момиче с големи мечтателни очи, които и до ден днешен не мога да забравя. На външен вид тя беше спокойна и отминаваше с усмивка човешките дребнавости. В действителност обаче Вили беше като изкована от

толедска стомана рапира. Решителна и твърда, когато отстояваше своето право на мнение, тя не отстъпваше дори пред профсъюзните и съюзните величия. Противопоставяше им се без страх и без да се замисли за последствията за нея и нейното семейство.
Беше стъпила здраво на земята, въпреки че не виждаше. Природата я беше надарила с висок интелект, безмерен работохолизъм и любов към музикално-литературното изкуство. Преди да се срещна с госпожа Кърпарова, не бях виждал друг човек, който толкова силно да обича музиката. Тя не само я обичаше, а живееше с нея, за нея и това е правилното определение за връзката между тях двете. За Вили музиката беше нейният живот.
Моят сблъсък с хапливия нрав на госпожа Кърпарова не закъсня много. Двамата влязохме в конфликт най-вече заради твърдото убеждение, че всеки според своята гледна точка е прав и не е длъжен да се съобразява с възгледите на отсрещната страна. Нашите на пръв поглед леки спорове скоро преминаха в остри, неподлежащи на описание нападки. В един миг на бойното поле се сблъскаха гордостта и личното его на единия с твърдия и непреклонен характер на другия. Този сблъсък незабавно прерасна във военни действия, а както е известно - по време на война няма непозволени средства. Ние с Вили използвахме тези средства без мярка и разум. Аз настъпвах бавно и упорито срещу нея посредством новосъздадената от мен формация "Настроение", а тя атакуваше от всички страни моите позиции, използвайки влиянието си над Управителния съвет на ССБ в Пловдив. В тази битка хвърлихме най-добрите си приятели и съмишленици, без да мислим за мостовете, които изгаряхме, докато воюваме. Бяхме като онези две козлета, вплели рога върху тясната греда над буйната река. Не отстъпвахме нито сантиметър назад. Всеки се мъчеше да бутне другия в дълбоките води, без да разбира, че падащият ще повлече със себе си надолу и своя противник. Докато двамата с Вили воювахме, чуждоземните армии стояха отстрани, наблюдаваха нашата безсмислена битка и чакаха да видят кой ще победи, за да се присъединят към него в подходящия момент. Дребните душици правеха тънки сметки за преразпределение на постовете в управленческата йерархия. Подкрепяха ту единия, ту другия, отричаха се едновременно и от двамата, после заставаха встрани от нас, незнаещи какво да правят като изоставено от своя водач стадо. През това време ние продължавахме да си блъскаме дебелите глави една в друга с единствената мисъл на всяка цена да си причиним болка. И всичко това заради едното пеене. Много късно разбрахме, че от тая блъсканица ние с Вили няма да спечелим нищо. За съжаление от нея спечелиха другите. Един седна на приготвеното от нея топло местенце, друг си присвои нейните звания и завоевания, трети, пети и десети направо я забравиха и заличиха от лицето на певческия възход на пловдивската организация, въпреки моето предложение водената от нея фолклорна група да се преименува на смесен хор "Величка Гушева-Кърпарова". Най-вероятно с цел да изпъкнат техните нововъведения в сложната структура на модерното едногласно пеене...
Днес се чудя защо и кому беше нужно това хабене на нерви, сили и всичко останало. Вили замина за отвъдното без време, аз седя и мисля ден и нощ защо стана така. Виждам я, седнала пред пианото, полуусмихната да ми говори напевно и наставнически, сякаш никога не е умирала:
- След месец ми е последната химиотерапия. Смятам да не ходя повече в София. А ти не си мисли, че съм приключила с вас двамата. Върна ли се здрава след Нова Година - двамата с жена ти ви искам обратно в групата. Знаеш добре, че няма втори глас като този на Димето и човек, който по-добре да помни партиите от теб.
- Добре, Вили - отвръщам успокоително аз. - Ти се оправяй, другото е лесно. И да не се върнем - няма да се свърши светът без нас. Проблемът е, когато ти не си добре и не твориш.
- Ти не ми казвай кое е добре и кое не - отвръща ми тя.
- Хубаво де, ще дойдем, ама нали знаеш, че повечето хора от състава много-много не ни искат - отвръщам полушеговито, полусериозно аз.
- Те да си гледат работата - прекъсва ме с нетърпящ възражение тон Вили. - Който не ви иска, да си отива. Аз съм го създала този състав и аз решавам кой да дойде в него и кой да си иде. Мога да мина и без едните, и без другите. Да не си мислят, че са незаменими. Ако бяха такива, досега да са направили нещо свое, както ти направи формация "Настроение", а не да седят при мен и да ми се умилкват непрекъснато. Щом не им харесва - да си ходят вкъщи. Само че и там не ги искат много-много. Затова напират да репетираме по пет пъти в седмицата.
Ей така си говорехме по телефона с госпожа Кърпарова, малко преди нейното безвъзвратно отпътуване към отвъдното. Докато си приказвахме, двамата с нея си спомнихме за едно пътуване до Гърция, при

което в стремежа си да ме стресне тя се изправи на предната седалка в автобуса и викна с намерение да спре моите остро отправени към нея думи:
- Спри да говориш, че ще те сваля от рейса.
- Ти гледай аз да не те сваля от него - отвърнах, без да се замислям аз. - Да не е на баща ти рейсът, та да ме сваляш, когато ти хрумне.
Смяхме се дълго, когато си спомнихме за този случай.
- Представяш ли си, Вили, колко ни е бил акълът тогава - казвам аз. - Да се хванем с теб, да се дърпаме един друг, а когато се свалим на пътя, рейсът да отпраши към Солун и ние нищо невиждащи да останем на шосето сами.
- Ами ти нали си много умен - отвръща ми тя с подигравателен тон. - Ще ме хванеш и ще ме водиш, щом си толкова ербап.
- Да ме прощаваш, Вили, ама ти си с висше образование и на теб се пада голямата чест да водиш дружината - не й оставам длъжен.
Само че в солунската черква, където пяхме, наистина почувствахме какво е да си забравен в истинския смисъл на думата. Другите си хванаха придружителите под ръка, а ние с нея останахме забравени на сцената. В суматохата всеки да се направи на интересен пред тамошното духовенство забравиха за нас двамата, невиждащи нищо колеги.
- Ако си мислят, че ще им се молим, много се лъжат - викна ми през шумотевицата Кърпарова. После извади белия бастун от чантата, хвана ме за ръката и ме поведе надолу по стълбите.
По средата на стълбището аз се спрях и се изкисках весело, без да се усетя, че в момента се намираме в Божия храм.
- Какво се смееш като луд - сряза ме Вилето. - Не стига, че те водя, ами май нещо ми се и подиграваш.
- Не ти се подигравам, госпожо Кърпарова. Сетих се за нещо и не можах да се сдържа.
- Кажи защо се хилиш така самодоволно? - попита ме тя още по-раздразнена от моя неспиращ смях.
- Представи си следната картинка - заговорих с насълзени от смеха очи. - Онези долу сега ни гледат и се чудят какво става с нас. Тези двамата само преди два часа искаха да се изхвърлят един друг от рейса, а сега вървят хванати ръка за ръка, сякаш никога не са се карали.
- Виж, Киро - каза ми Вили, след като помълча малко. - Аз може да съм…
- Знам, знам - прекъснах я меко. Ти може да си безкомпромисна, взискателна, остра и твърда като кремък, но си от хората, които в един момент могат да те сринат със земята, а в следващия, ако видят, че имаш нужда от помощ, ще ти подадат ръка и ще ти помогнат да се изправиш отново на крака.
- Така е - отвърна замислено тя. - И повярвай ми - изобщо не се срамувам да си го призная!
Не знам защо, но най-хубавите ми спомени за Вили са свързани с храмовете и подобните на тях сгради, като например Араповския манастир край Асеновград. След празничния концерт сме седнали на дървената пейка и пием - аз бира, тя безалкохолно. Говорим си за нещата от живота и изведнъж нещо ме преряза през гърдите. Тя като че ли усети моята болка и веднага извади каквито имаше хапове, за да ми помогне. Друг на нейно място при всичко причинено от мен през няколкото години на взаимно унищожаване сигурно щеше да се радва на моя житейски край. Същата вечер бях споходен от масиран инфаркт, който за моя радост и за най-голямо разочарование на някои мои "приятели" беше отстранен успешно и навреме. Вили не спря да се интересува за моето здраве и да ме подкрепя, докато не се възстанових напълно.
Ето такава си беше тя. Властна, безкомпромисна по отношение на всичко свързано с музиката, но добра по душа и ранима като малко дете. И много, много неразбрана. Десетки пъти съм я виждал насън как седи на постланото одеяло върху тревата на манастирската поляна. Замислена и вглъбена в себе си, Вили навярно е усещала идващото. Сигурно си е мислела колко песни може да сътвори за година живот, даже за месец или два. И сигурно с цялата си душа се е молила на Бог да я остави още малко на тая грешна земя. Та тя ли, Боже, беше най-голямата грешница, та я прибра толкова рано при себе си!?
Онова, което казват, че Господ Бог прибира при себе си първо тези, които обича, на мен не ми се нрави особено много. Тук останаха да се кичат с нейните лаври хора, които не заслужават изобщо да ходят по земята. Но кой съм аз да казвам кой да живее и кой да не живее. За Вили обаче съм абсолютно сигурен, че трябваше сега да е тук, при нас, телом и духом. Тя не биваше да ни напуска толкова рано заради мисията, която имаше да върши. Остави много песни и стихове на земята, но и още колко много

можеше да сътвори. Все едно беше започнала да оформя възможно най-красивия букет цветя... Виждам я как до аленочервените карамфили подрежда белите, кристално чисти рози, до тях гордия студен нарцис, до него срамежливия крехък синчец и много, много здравец. Аз се опитвам да й помогна в оформянето на този красив букет, добавяйки моите най-скъпи спомени за нея от Варна, Одрин, Солун и безбройните други места, където заедно с песните на Вили остана да гори огънят на нейната душа.
Музиката, която остави Вили, днес ме следва навсякъде и винаги, когато съм на сцената, тя ще бъде до мен.

Кирил ДАМЯНОВ

Вечер на кръста с романтичен хомо луденс

Михо СОТИРОВ
Снимки - Тонислава СОТИРОВА

Емблематичното софийско читалище "Пенчо П. Славейков 1921" е национално известно преди всичко със своя литературен салон "Вечери на кръста". Този салон е създаден през 2000 г. от поета Лъчезар Еленков. През изминалите години през него са преминали стотици от най-известните български писатели, поети, творци. До този момент има 237 издания. Тези знакови "кръстни вечери" се водят от поетесата Виктория Катранова.
На 13 април, Велики четвъртък, ден преди ужасния Разпети петък, в 238-мото издание на литературния салон "Вечери на кръста" Анелия Велинова и Владислав Кацарски представиха Ангел Сотиров и неговите последни две книги. Освен чрез facebook срещата бе разгласена и посредством страхотен плакат на Съюза на българските писатели. Точно в този плакат Ангел Сотиров е квалифициран като "романтичен хомо луденс, психолог, изследовател".
Виктория Катранова откри вечерта със стихотворението "От есента" на своя поетичен идол Влади Кацарски, след което му даде думата. Авторът на 4 стихосбирки и редовен член на Съюза на българските писатели представи в шаржирана форма автобиографична справка за госта, който е роден може би на 20 юни (майка му е на друго мнение) 1944 г. в село Васил Левски, Старозагорско. Той е несъмнено щастливо разведен и повече от четвърт век сякаш още по-щастливо почти сгоден. След основно образование прави опит да се обучава в училище по лозаро-градинарство в знаковата Перущица, но поради силно влошаване на зрението му прекъсва обучението си. Агрономическите си наклонности избива, занимавайки се с балконско лозарство и зеленчукопроизводство и в смокиновата си градина до неговия жилищен блок. Средно образование все пак завършва вечерно, след което пробва шанса си в специалностите психология и тифлопедагогика на Софийския университет. Освен на седем книги той е съавтор и на две прекрасни дъщери, но това последното авторство, както е знайно, не е от най-сигурните неща. В резултат от неговите съчинителски устреми са публикувани на български, руски, хърватски, украински, сръбски и есперанто десетки квазисатирични, наукообразни и очеркоподобни текстове. Стъкмявал е и стъкмява дори и псевдозакачливи новини за рубриките "Казано на ухо" и "Казано на око", позиционирани на "Говорещото литературно списание" и на неговия личен сайт Sotirov.net. Професионалните му занимания са почти като на американски писател. Работил е като пазач, кошничар, електромонтажник, предач, дозировчик, металопресьор, експерт по рехабилитация на зрително затруднени лица, директор, психотерапевт, преподавател, издател,

редактор, управител, снабдител, експедитор, продавач-консултант и журналист на свободна практика. И като перифраза на Никола Вапцаров може да се каже, че Ангел Сотиров е изглежда най-добрият сатирик сред кошничарите и най-добрият кошничар сред сатириците.
За Анелия Велинова-Кацарска Ангел е един романтичен хомо луденс. На хора като него според нея дължим редица библиографски справки, енциклопедични статии, както и галерия от образи на лица, интересни за нас. У него е странно съчетанието на експресивност и изключителна точност. Обикновено тези две качества доста си пречат, но той до съвършенство владее синхрона между тях и умело се възползва от двете качества. Като че ли му е съдено да бъде пристан на взаимноотричащи се страсти, които се е научил да удържа в някакви граници. Книгата му "Силуети в здрача" е резултат от дългогодишни наблюдения. Но сякаш, за да ни докаже, че в него живеят не няколко човека, но със сигурност няколко автора, Евангел Чилингиров представя своите "Зелени графомании", писани по повод, с точен адрес и нелишени дори от литературни попадения, твърди насърчително Велинова. Тя не пести суперлативите си и за краеведско-етнографската му книга "За българските бежанци от Караклисе и за техния говор", която имала качествата на научно изследване с определени приноси в българската диалектология.
Керанка Милушева прочете на брайл кратък откъс от книгата "За българските бежанци от Караклисе и за техния говор", издадена в средата на миналата година. Брайловата версия на книгата осъществява Националният център за рехабилитация на слепи - Пловдив, който предоставя безвъзмездно по един екземпляр от нея на автора, на Народната библиотека "Свети Свети Кирил и Методий", на Брайловата библиотека към Националното читалище на слепите "Луи Брайл 1928" и на нейния пловдивски филиал.
По предложение на Кацарски нашият хомо скрибенс разказа за старта си в сатирата - поема за свой първи братовчед със заглавие "Кой не знае бат‘ Иван". Но братовчедът не бил никак възхитен от литературния продукт на роднината си. И му хвърлил един як пердах! И сатиричната муза на 15-годишния стихотворец замлъква за цели пет години. Пробужда се чак през 1965 година, когато сътворява първите си две епиграми - за двама негови началници, може би от не съвсем бяла завист към техните позиции. Ангел Сотиров почерпи присъстващите с тези епиграми, а също и с още няколко от този сорт. Анелия Велинова прочете други негови епиграми, стихотворението "Художествено за художника" и част от поемата "Колю капитана", съдържащи се в книгата му "Зелени графомании".
Седмата, най-нова книга на Ангел Сотиров "Силуети в здрача" е отпечатана в престижното софийско издателство "Феномен" и като полиграфски продукт изглежда перфектно. Нейни вещи консултанти са д-р Петър Стайков и Стефан Данчев. Тя съдържа 26 биографични очерка, три интервюта и два документални разказа, придружени със снимки, повечето от тях цветни. Обект на авторските съчинителски пориви са писатели, поети, композитори, диригенти, учители, изтъкнати дейци на ССБ. Вероятно трябва да отбележим, че в мнозинството си тези литературни херои са слепи. С нормално зрение са само писателите Христо Стоянов и Стефан Стойчев, холандският есперантист и щедър благотворител на българските слепи и сляпо-глухи Жак Туиндер, изявената общественичка и спортистка на СИБ Веска Младенова. И нещо може би важно за потенциалните читатели - книгата завършва с доста любопитен раздел "Другите за Ангел Сотиров". На 14 страници са представени текстове в мерена и немерена реч за него от шестима автори. Още на 9 март, петнайсетина дни след появата ѝ, "Силуети в здрача" бе брилянтно представена по радио "Алма Матер" в предаването "Тези мънички минути" с водеща Мира Попова. ССБ побърза да закупи от автора 120 бройки от нея. За сведение на читателите въпросната книга е вече налична като аудиоверсия в съюзните фонобиблиотеки. Предстои в най-скоро време тя да се появи на брайлов шрифт, а също и в електронната библиотека на Читалището на слепите.
Тиражите и на двете книги са бутикови - 170 и 150 екземпляра. Подобно на тиражите, и публиката в читалището не беше в голямо изобилие - 24-25 души. Въпреки добрата разгласа, Великият четвъртък и боядисването на великденските яйца изглежда малко възпрепятстваха посещението на това събитие. Сред публиката в залата можехме без затруднение да идентифицираме поетите Георги Драмбозов и Георги Чернев със своите любими Тина и Керанка, композитора Георги Холянов и неговата чаровна муза Гергана, члена на УС на ССБ и председател на неговата софийска регионална организация г-н Асен Алтънов със своята брачна половинка - колоритната бизнесдама Дочка Цайкова, продуцента Рангел Попов, голямата дъщеря на пловдивчанина Тонислава Сотирова със съпруга си и с трите си

деца. Поради заболяване не успяха да присъстват композиторът Стоян Бабеков и всеотдайната му секретарка Нина Бекярова, които своевременно се извиниха на твореца-пришелец. Маестро Холянов не се сдържа и разказа на висок глас за отдавнашното си познанство с Анжело, за грижовността му към новопостъпващите работници в Пловдив, за неговото чувство за хумор, за добрата му душа.
И както е прието - "кръстната вечер" завърши с обилен купон. Почитателите на творчеството на Ангел Сотиров можеха да си пийнат по чаша бяло или червено вино, безалкохолни напитки, да дегустират солени и сладки бисквити, банички с различен зелен пълнеж. Естествено, пожелаха се на автора нови книги и нови срещи с него!!!
Екип на радио "Braille FM" записа това издание на литературния салон "Вечери на кръста" и записът бе излъчен два пъти още същата седмица в съответните литературни рубрики на радиото за голяма радост на немалката му слушателска аудитория от страната и чужбина.
Може и да не съм прав, но Ангел Сотиров трябва да е пожизнено задължен на семейство Кацарски за фантастичната реклама, която те му направиха. И то съвсем безвъзмездно и безкористно!!!

ОБЩЕСТВО Отворено писмо на национално представителните организации на и за хора с увреждания

В последните месеци активно се разпространяват данни, които противоречат както на европейската, така и на българската статистика, в това число и на данните на НОИ. Навсякъде по света хората с увреждания представляват най-бедната група от населението. Същевременно у нас коалиционните партньори афишират, че ще се вземе от инвалидните пенсии, за да се увеличат най-ниските пенсии. Стигна се и дотам да се обсъжда в публичното пространство, че ще се спират инвалидни пенсии, защото "половината били фалшиви", и ще се дават за увеличение на най-ниските пенсии на останалите пенсионери.
Това води до два тежки обществени проблема. Първо - изкуствено противопоставяне на хората с увреждания, които получават инвалидни пенсии, и хората, които получават пенсии за осигурителен стаж и възраст. Второ - обществото се настройва срещу хората с увреждания.
Налице е остър дефицит на средствата в НОИ, който едва ли ще се реши със спиране на част от инвалидните пенсии.
Според публикацията "Статистически бюлетин пенсии към 31.12.2016 г." на интернет страницата на НОИ хората с увреждания у нас, получаващи инвалидни пенсии, са 507 569. Какво стои зад тази цифра? Получаващи пенсии за общо заболяване - 455 124 плюс 2 652 военноинвалидни пенсии плюс 49 793 инвалидни пенсии за хора, които нямат трудов стаж.
Същевременно отсъстват данни колко са хората с увреждане с между 50 и 71% загубена работоспособност, които получават пенсия за осигурителен стаж и възраст. По наша оценка това са приблизително 120 000 души. Така наречената втора пенсия всъщност е добавка за инвалидност към основната пенсия, изразяваща се в размер на между 31 и 35 лв. месечно. Такава "втора пенсия" получават 337 776 човека.
Следващата година броят на получаващите я ще намалее, защото според заложените нормативни промени тези, които нямат пожизнен ТЕЛК, а са със срочна медицинска експертиза за между 1 и 3 години, няма да я получават. Работещата мярка в тази посока е създаването на механизъм за индивидуална оценка и подкрепа за всеки човек с удостоверено трайно увреждане.
Невидимите за статистиката хора с увреждания са всички, които предпочитат да не се явяват пред ТЕЛК и да не получават документ за частично загубена работоспособност поради опасения за

по-трудно намиране на работа и стигми от страна на работодателите.
Посочените цифри не обхващат и лицата до 16-годишна възраст, които имат доказани увреждания. В момента цялото обществено внимание е фокусирано върху пенсиите на хората с увреждания, които реално са в такива размери, че дори и с работещи близки остават под екзистенц-минимума. Изнасянето на неверни или подвеждащи данни в публичното пространство е недопустимо. Спестява се разликата между броя на хората с увреждания, които получават пенсия и броя на инвалидните пенсии.
На 27.04.2017 г. Европейската комисия стартира социален пакет, в който се предлага напредък в социалните политики на Европейския съюз.
Тези наши искания са в правомощията на Министерския съвет и тяхното изпълнение или неизпълнение красноречиво ще докаже отношението на правителството към гражданите с увреждания в България.
Непоколебима е нашата готовност да предприемем съответните законови протестни действия в цялата страна, ако отново не бъде зачетена нашата аргументирана гражданска позиция.

Прилагаме 13 неотложни мерки в социалната политика, свързана с хората с увреждания, за които настояваме:

1. Оптимизиране на медицинската експертиза, като подкрепяме предложението да се премине към преструктуриране на органите на медицинската експертиза - в единна административна структура, подчинена на МЗ, включваща НЕЛК, ТЕЛК, РКМЕ. Това ще доведе до ефективен контрол върху цялостната дейност на медицинската експертиза.
2. Да стартира изградената електронна информационна система на медицинската експертиза, като НЕЛК започне да предоставя информация на Агенцията за хората с увреждания, с което да се създаде необходимото условие за прозрачност и контрол върху експертизата от всички заинтересовани институции.
3. Да се изключат бъдещи действия от страна на правителството, които могат да доведат до социално напрежение и са стъпка назад от завоювани в годините позиции относно социалната политика за хората със специфични възможности като например лишаване от инвалидна пенсия на работещите с увреждания. Съгласни сме, че е необходима реформа в законодателството, касаеща оптимизиране на системата на медицинската експертиза и предприемане на мерки за оптимизиране на нейните структури. Тази реформа обаче не бива да бъде на гърба на хората с увреждания.
4. Да се разработи компенсаторен механизъм, за да се получават отнетите 25% социална пенсия от хората с трайни увреждания под формата на месечна социална помощ за лице с трайно увреждане.
5. Размерът на елементите, формиращи интеграционната добавка по Закона за интеграция на хората с увреждания, да се определят като процент от минималната работна заплата за страната.
6. Да се увеличи размерът на интеграционната добавка за балнеолечение и рехабилитационни услуги съобразно действителната им стойност.
7. Да се включат в списъка на помощните средства, медицинските изделия и приспособленията за хора с увреждания към ППЗИХУ нови позиции, отговарящи на съвременните технологии и производство и новите заболявания.
8. Да се осигури държавна и социално-икономическа защита на специализираните предприятия и кооперации на хора с увреждания, в това число да се актуализира списъка по ЗОП с номенклатурите, които присъстваха преди драстичното редуциране на съществуващия списък.
9. Да се решат проблемните сфери за ефективно участие на национално представителните организации на и за хора с увреждания като законен социален партньор на правителството в социалната политика в сферата на хората с увреждания.
10. Да се създадат условия, гарантиращи достъпно образование на всички лица и деца с увреждане.
11. Да се гарантира достъпната архитектурна среда.
12. Да се предприемат активни действия да се спрат атаките от страна на коалиционни партньори срещу хората с увреждания, като се преустанови противопоставянето на тази група спрямо пенсионерите с най-ниски пенсии.
13. Да се излезе с официални актуални данни на НОИ пред българската общественост за броя на хората с увреждания, броя на получаващите инвалидни пенсии и други данни.

С уважение,

заместник-председател на Националния съвет за интеграция на хората с увреждания и председател на Асоциация на родители на деца с епилепсия
Веска Събева;
председател на Съюза на инвалидите в България
Красимир Коцев;
председател на Съюза на слепите в България
Васил Долапчиев;
председател на Съюза на глухите в България
Николай Нинов;
председател на Българска асоциация "Диабет"
Красимир Кънев;
председател на Българска асоциация за лица с интелектуални затруднения
Любка Александрова;
председател на Съюза на военноинвалидите и военнопострадалите
Петър Велчев;
председател на Центъра за психологически изследвания
д-р Диана Инджова;
председател на Асоциацията на родители на деца с нарушено зрение
Лазар Живанкин;
председател на Асоциацията на родители на деца с нарушен слух
Мария Кръстева;
председател на Българската асоциация за невромускулни заболявания
Виолета Антонова;
председател на Българската асоциация на рекреация, интеграция и спорт
Павел Савов;
председател на Националното сдружение на работодателите на хора с увреждания
Маринела Ангелова;
председател на Националната асоциация на сляпо-глухите в България
Димитър Парапанов;
председател на Национална организация "Малки български хора"
Светослав Чернев;
председател на Националния съюз на трудово-производителните кооперации
Стилиян Баласопулов;
управител на сдружение "Национален център за рехабилитация на слепи"
Стефан Данчев;
председател на Национален алианс за социална отговорност
Георги Георгиев;
председател на Националната потребителна кооперация на слепите в България
Михаил Кърлин;
председател на Националната асоциация на хората с придобити увреждания
Златомир Стоянов

***

ДЕКЛАРАЦИЯ

на ТСО Велики Преслав към РСО Шумен

ДО
МИНИСТЪРА НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА
ДО

ОМБУДСМАНА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Днес е 05.05.2017 год. - Международен ден за протест на хората с увреждания.
Съюзните членове от ТСО на слепите - Велики Преслав, провеждайки днес своето общо отчетно-изборно събрание, изразяват недоволството си от отношението и грижите на държавата към хората с увреждания.
Държавата ни отне много преференции:
- Специализирани предприятия почти не съществуват. Те нямат защита от държавата. В миналото инвалидите са имали изключителното право за търгуване с монополни предмети. Запитвали ли сте се колко процента от нас могат да си намерят работа!? Предлагаме да се въведат конкретни мерки и програми, подобряващи реално условията за трудова заетост на хората с увреждания.
- Пенсиите ни дали осигуряват възможност да живеем сносно!? Как коментирате идеята да се преразгледат инвалидните пенсии, за да се вдигне минималната пенсия за стаж и възраст!? Нужен е контрол, истински контрол, а управниците избягват проверките и корупцията си върви. Не вдигат инвалидните пенсии с аргумента, че сме много - това не е вярно. Инвалидите у нас са 7-8%, а в Европа около 15%.
- Непрекъснато на 1-2 години се ходи на ТЕЛК и се намалява процентът на инвалидност заради корупционни схеми.
- Без да има допитване или обсъждане от наша страна се премахна от 2015 год. процентът от социалната пенсия при новоиздадени и срочни ТЕЛК решения. Смятаме, че една от основните причини за некачествената работа на институциите и политиците за постигане на реални условия за интеграция на хората с увреждания е липсата на диалог.
- Отнето ни бе правото за безплатно пътуване с автобус - нямаме ли право да отидем на преглед или консултация до окръжен град, София!?
- Гарантираният минимален доход от колко години е все още 65 лв., а цените на всичко стават все по-високи и по-високи.
- Крайно недостатъчни са програмите, облекчаващи хората с увреждания - личен, социален асистент, домашен помощник и други. Време е да се увеличат броят и размерът на финансираните програми.

Предлагаме да се предприемат спешна обществена дискусия и действия за изработване на нов и адекватен закон за интеграция на хората с увреждания, който да създава условия за решаване на най-важните проблеми и да реализира правата на хората с увреждания на работа, обучение и реална социализация в обществото.

5 май 2017 г.
От присъстващите на събранието на ТСО на слепите - Велики Преслав

ОБЯВА Конкурс

Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания" във връзка със своя 10-годишен юбилей обявява конкурс за есе на тема "Моето отношение към физическата активност и спорта".

Кой може да участва?

В конкурса могат да участват всички без ограничение по възраст, пол, етническа или религиозна принадлежност, без значение дали имат, или нямат увреждане.

Какви са изискванията?

Текстовете следва да са в електронен вариант, да са написани на български език и с българска азбука. Авторите следва да посочат своите три имена, телефонния си номер и града, в който живеят. А ако са ученици, да посочат още училището, в което учат и в кой клас са.

Какъв е срокът?

Всички есета следва да се изпратят до 31 юли 2017 г. на електронна поща novinisport@gmail.com.

Жури

Журито, което ще оценява есетата е в състав: Цветелина Абрашева, журналист в Българската национална телевизия; Мая Красимирова, журналист в сп. "Журнал за жената"; д-р Росица Стойкова, журналист, главен експерт в дирекция "Връзки с обществеността и протокол" на Министерството на младежта и спорта, създател и главен редактор на http://disabledsportsbg.com (електронна страница, посветена на спорта за хората с увреждания).

Награди

Първа награда - еднодневна екскурзия до Солун, Гърция, предоставена от туристическа агенция "Глобал Тур" - http://www.globaltour.bg, както и шалче на федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания".

Втора награда - фланелка на федерацията.

Трета награда - чаша на федерацията.

Поощрителна награда - флаг на федерацията.

При наличие на допълнително спонсорство са възможни и още награди.

Отличените есета ще бъдат отразени медийно, ще бъдат публикувани във фейсбук страницата на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания", както и в новинарския мейл-канал на ФСХЗУ.

ПОЕЗИЯ Безсмъртие

България, Балканът, Ботев!
И едно безумие!
Безумие благословено!

България, Балканът, Ботев!
И едно безсмъртие!
Безсмъртие със смърт платено!

България пак да възкръсне!
Балканът гневен да въстане!
За да умре един мечтател!
Да се роди една легенда!

България, Балканът, Ботев!
Безсмъртие недостижимо!
България, Балканът, Ботев!
Безсмъртие неповторимо!

Димитър ГРУДЕВ

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ Посещение на делегация на Румънския съюз на слепите в България

В изпълнение на програмата за международната дейност от 9 до 12 май 2017 г. ССБ прие делегация на Румънския съюз на слепите (РСС) в състав - Сорин Лападату - главен директор "Спортни дейности" при ЦУ на РСС, завеждащ международни връзки към ЦУ на РСС, заместник-председател на параолимпийския комитет на Румъния и директор на секция "Шахмат" на Международната спортна организация на хора с увреждания (ИБСА), Космин Колтъ - член на УС на РСС и регионален председател на РСС в Букурещ, Емилиян Гънеску - член на УС на РСС и регионален председател на РСС за област Телеорман и Гюргево, Николае Пъле - секретар на регионалната организация на РСС за област Телеорман и Гюргево.
Нашата организация беше представена на срещата от Васил Долапчиев - председател на ССБ, Кеворк Кабзамалян - завеждащ международна дейност в ССБ, и Валери Григоров - шофьор.
Двете делегации обсъдиха:
1. Прилагане на конвенцията за правата на хората с увреждания в техните страни.
2. Политиката за трудова реализация на хората със зрителни увреждания в Румъния и България.
3. Пенсионни права на незрящите в двете страни, интеграционни добавки, социални услуги, помощно-технически средства и други.
4. Възможности за обмен на спортни делегации, организиране на европейско първенство по шахмат в България и мастърс турнира на 20-те най-добри шахматисти в света.
Делегациите посетиха:
1. 9 май - "Успех Металкап ССБ" ЕООД - Плевен и Панорама "Плевенска епопея 1877".
2. 9 май - ПС "Релакс" - Шипково. Васил Долапчиев и Сорин Лападату участваха на откриването на държавното първенство по спортна табла и приветстваха състезателите.
3. 9-10 май - ПС "Поп Харитон", Дряново.
4. 10 май - РСО Габрово, Център за социална рехабилитация и интеграция за хора с различни по вид и степен увреждания - Габрово и Етнографски музей "Етър".
5. 11 май - "Успех Металпринт ССБ" ЕООД - Шумен и мемориален комплекс "Създателите на българската държава", изграден по повод 1300 години България.

6. 11-12 май - хотел "Хоризонт" - Обзор.

Съюз на слепите в България

РАЗКАЗ НА БРОЯ Тартор

Някъде към обяд край селото спрял циганski катун. Каруците били около десетина. Малките деца веднага скочили на игра на поляната в близост до крайните дворове. Постоянно се оглеждали - дали могат да вземат нещо, което да им послужи за игра.
По-големите деца повели конете към близката чешма. А след това на паша.
Жените се пръснали из селото, като се представяли за врачки, гледачки или че развалят черни магии. По-голямата част от тях ударила на просия. Една част от мъжете започнали да изработват вретена, дървени лъжици, гаванки и корита. Други запалили огън, загрявали желязо, за да изработват джобни ножове, сатъри и коси за косене на трева.
Само тарторът на катуна не работел нищо. Облякъл нови дрехи. Сложил по един златен пръстен на всеки пръст. От джоба на палтото му се показвала златна верижка за часовник. Наистина, не съм видял часовника, но със сигурност и той е бил позлатен.
Така пременен, тарторът засукал мустак и се отправил към центъра на селото. Той знаел, че мъжете най-често се събират в кръчмата. Влязъл в нея и от вратата поздравил. Посетителите отговорили на поздрава и го поканили на една от техните маси. От дума на дума запитали тартора при придвижването от село на село не се ли страхуват от капризите на времето. Той отговорил, че каруците им са с чергила, затова хората не се страхували нито от пек, нито от дъжд, сняг, вятър и виелица. Страхували се само от лошото време. Нашите се зачудили какво по-лошо време може да има. Той отговорил, че за тях лошото време е мъглата. Защото в нея могат да се загубят. Друг му предложил да си изберат едно голямо село и да си направят къщи. Всеки от мъжете им имал по някакъв занаят, с който да си изкарва прехраната. Работа за жените на полето и вкъщи - наспорил Господ. Така и децата ще бъдат прибрани, малките в детската градина, а големите в училище. Тарторът поклатил отрицателно глава и добавил, че това няма да стане, защото тяхната орисия е просията. Като отпил голяма глътка, добавил, че сега, когато из Европа се движат свободно, ще отиде в някоя богата държава и ще получава пари като безработен. Когато вземе жената и децата при него и ги пусне да просят, тогава ще има голям келепир. Позамълчал и отправил замечтан поглед към тавана. Тогава няма да се чувства като тартор, а като цар. След малко тръгнал да провери как върви работата в катуна. Вече стъпвал някак си по царски.
Нашите мълчали и всеки мислил дали тарторът е прав, или не. Не знам кой какво си е мислил, но за кратко време селото напуснаха няколко млади мъже и заминаха за чужбина, след някой и друг месец жените им ги последваха. Децата останаха при бабите и дядовците. Щом се заесени, много от тях отидоха при родителите си. Така полека-лека в селото не останаха млади хора. Останаха само възрастни и болни. Бяха закрити детската градина и училището. Не се чуваше вече весел детски смях. В кръчмата посетителите намаляха. И тя беше пред затваряне.
Само църковната камбана по-често биеше тъжно. Така съобщаваше, че някой се е преселил в отвъдното. Посетителите в кръчмата пиеха по едно за Бог да прости. Тръгваха да изкажат съболезнованията си и да помогнат с каквото може. По пътя се разгорещяваше спор дали децата от чужбина ще дойдат да изпратят родителите си в
последния им земен път. Най-често не идваха...
Едно лято в селото да прекара отпуската си дойде младо семейство, което беше в чужбина. Сякаш

настъпи празник. С тях беше дошла и дъщеря им - на десет-дванадесет години. Всички се зарадваха много, защото детето говореше, макар и завалено на български. Един от възрастните, пенсиониран преди години учител, подари на момиченцето книга. То се зарадва и побърза да я отвори. Всички видяха, че детето се натъжи. То тихо каза, че не може да чете на български. Един от пенсионерите подхвърли, че това е началото, когато се отсичат българските корени. Друг добави, че ние самите забравяме, че сме дали нещо на света. Старият учител успокои детето, като му каза, че когато родителите му са били деца, той ги е учил на четмо и писмо. Затова, докато през лятото момиченцето е на гости, той ще се постарае да го научи да чете на български. Всички видяха как усмивка озари лицето на детето. Със сигурност щеше да се повиши и самочувствието му...
Трябва да се мисли не само как да оцелеем, а и за бъдещето на децата!

Тодор ЛАЗАРОВ,

из книгата "Оттук оттам"

РЕКЛАМИРАЙТЕ ПРИ НАС Рекламна тарифа на списание "Зари"

Корици:
Втора корица (1 цвят) – 150 лева.
Втора корица (4 цвята) – 230 лева.
Трета корица (1 цвят) – 150 лева.
Трета корица (4 цвята) – 230 лева.
Четвърта корица (4 цвята) – 300 лева.

Вътрешни страници:
Цяла страница (1 цвят) – 100 лева.
Цяла страница (4 цвята) – 170 лева.
Половин страница (1 цвят) – 70 лева.
Половин страница (4 цвята) – 100 лева.
Четвърт страница (1 цвят) – 40 лева.
Четвърт страница (4 цвята) – 70 лева.
1/8 страница (1 цвят) – 25 лева.
1/8 страница (4 цвята) – 30 лева.
1/16 страница (1 цвят) – 15 лева.
1/16 страница (4 цвята) – 20 лева.

За фиксирано място – плюс 10%.

Цените са без ДДС

Отстъпки:
10% за 3 поредни реклами.
15% за 6 поредни реклами.
25% за 12 поредни реклами.

* Цените са при предоставен готов файл от страна на рекламодателя. За изработване на файл от

СПОРТ Открит международен турнир по шахмат за хора със зрителни увреждания за купата на София

Турнирът бе открит на 20 април и в рамките на два дни незрящи шахматисти от България, Сърбия, Македония, Румъния, Молдова, Турция и Израел се бориха за купата на София в тази древна игра - предизвикателство за ума, интелекта и стратегическото мислене.
Състезанието бе организирано от софийската регионална организация към ССБ и Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания" и премина под патронажа на кмета на София г-жа Йорданка Фандъкова. Финансирано от Софийска община, това събитие даде шанс за участие на голям брой незрящи шахматисти от спортни клубове от България и чужбина. Освен ефекта на оспорвано спортно състезание огромната и изключително важна полза от турнира бе в създаването и укрепването на международните връзки и създаването на приятелства между участниците от различните страни. Като един от най-добре адаптираните спортове за незрящи шахматът е и игра, която е борба на умовете и един от най-ярките примери за честно извоювани победи.
Голямата стойност и отличната организация на шахматния турнир за купата на София се дължи както на организаторите, така и на сериозната финансова подкрепа на Столична община и множеството

партньори.
Официалното откриване се проведе в хотел "Рила" в присъствието на официалните гости: Цветелина Кънева - представител на организация "Шалом", д-р Шумналиева - "Право на зрение", г-н Васил Долапчиев - председател на Съюза на слепите в България, г-н Жарко Селковски - председател на Съюза на слепите в Македония, както и председателят на Съюза на слепите в Турция. По този начин турнирът придоби статут на международна среща от по-високо ниво и спомогна за укрепването на международните отношения със сродни организации.
С подкрепата си за този турнир, както и за подобни шахматни прояви в предишните няколко години, Столична община дава пример за насърчаване на социалното включване на хората с увредено зрение посредством спорта и утвърждава призванието си като европейска столица на спорта през 2018 година.
Освен Столична община за отличното провеждане на турнира спомогнаха и спонсорите от хотел "Рила", "Coca-cola" България АД, бутилираща компания "Горна баня", "Успех филтър ССБ" ЕООД, сладкарници "Неделя".
Гостите и участниците бяха приветствани от председателя на РСО София г-н Асен Алтънов, председателя на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания" - г-н Иван Янев, главния съдия на турнира - Радислав Атанасов, директора на дирекция "Социални дейности" към Софийска община - г-жа Минка Йовчева, г-н Илия Лалов - председател на Българската параолимпийска асоциация и, разбира се, от председателя на Съюза на слепите в България г-н Васил Долапчиев. Всички те приветстваха с добре дошли чуждестранните участници и гости на турнира и пожелаха успех на шахматистите.
След официалното откриване шахматният турнир стартира и най-добрият шахматист стана носител на купата на София през 2017.
В надпреварата взеха участие 46 шахматисти от 7 страни - Израел, Македония, Молдова, Румъния, Сърбия, Турция и България. Състезанието се проведе по швейцарската система в 7 кръга при контрола 60 минути.
На официалното закриване на шахматния турнир за купата на София, което се състоя на 22 април в столовата на Президентството, присъстваха много гости - ръководители от ССБ и членове на организацията, пряко и непряко свързани със събитието.
Със заключителни думи към гостите и участниците се обърна председателят на федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания" д-р Иван Янев, който обяви и класирането. Той изказа благодарност към Софийска община и лично към кмета г-жа Фандъкова, както и специални благодарности към г-н Анатоли Илиев - организационен секретар на инициативата "София - европейска столица на спорта 2018" към Столична община. Иван Янев изрази надежда, че след година нашата федерация ще завоюва домакинството за провеждането на голям европейски шахматен турнир за незрящи с участието на над 40 шахматисти. Специална благодарност получиха Съюзът на слепите в България и софийската му регионална организация с председател Асен Алтънов, който бе и основният двигател на събитието.
Официални гости бяха председателят на ССБ Васил Долапчиев, г-н Илия Лалов, председателят на Контролния съвет на ССБ г-н Емил Узунов, г-н Павлин Ангелов - член на УС на ССБ, г-н Борислав Лазаров - член на УС на ССБ, както и на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания", г-н Йордан Младенов - директор на Центъра за социална рехабилитация и интеграция на хора със зрителни увреждания - София, г-н Десислав Димов - председател на фондация "Хоризонти".
Турнирът премина под съдийството на Радислав Атанасов - главен съдия, и неговите помощници Иван Стойнов, Йордан Стойнов и Венцислав Захариев.
Въпреки че турнирът за купата на София бе индивидуален, впоследствие бе решено да се оформи и отборно класиране, в резултат на което, на базата на индивидуалните резултати на участниците от всеки отбор, третото място бе присъдено на отбора на домакините - България. Второто място и сребърните медали спечелиха шахматистите от отбора на северните ни съседи - Румъния. Първото място в отборното класиране заслужено завоюва отборът на Република Сърбия.
Връчена бе и награда на най-добрата жена-шахматист и това бе Аглика Данова.
А ето я и призовата тройка при индивидуалното класиране - третото място и бронзов медал спечели представителят на България Расим Низам, сребърният медал и второто място завоюва представителят от Република Сърбия Средко Аврамов, шампион на международния турнир по шахмат и носител на купата на София за 2017 г. стана сръбският шахматист Жива Марков. Престижната награда му бе

връчена от г-н Анатоли Илиев.
За съдействието и съпричастността си към провеждането на тази голяма шахматна проява благодарствени плакети бяха поднесени на г-жа Диана Михайлова и г-н Анатоли Илиев.
61-годишният Жива Марков започва да се интересува от шахмат от момента, когато загубва зрение на 12-годишна възраст, а активно играе от 17-годишен. Оттогава израства като сериозен шахматист - участник в множество вътрешни и международни турнири в Полша, Словакия, Унгария, Испания, Германия. Носител е на сребърен медал от международна олимпиада в Майорка през 1992 г. и сребърен медал от Гърция през 2008 година. В страната си Жива Марков взема участие в турнири на шахматната лига наравно с виждащи шахматисти. Работил е в една от сръбските банки, а сега е пенсионер.
Той сподели огромното си задоволство от наградата, както и от топлото българско гостоприемство: "Изключително сте любезни и гостоприемни. Всичко бе организирано на много високо ниво. Храната беше отлична, както и концертът. Благодарен съм за гостоприемството ви. Ние, сърбите, сме също като вас - когато се черпим и веселим, го правим от сърце. Нали всички сме балканци, братя и сестри!".
Най-сериозни съперници на турнира са били неговият сънародник Стефан Янич и българският шахматист Расим Низам. Жива Марков притежава майсторски клас ЕЛО, което означава кандидат-майстор.

Марина ПЕТКОВА

Музикална интермедия към шахматния турнир

На 21 април в залата на Културен дом "Надежда" като съпътстващо мероприятие на организирания от РСО на ССБ шахматен турнир за купата на София се състоя международен концерт с участници с увредено зрение от Турция, Румъния и България. Още със самото откриване на концерта бяхме много приятно изненадани от нашите югоизточни съседи. Те ни направиха забавна музикална разходка из различни региони от тяхната страна. Чухме както характерните за турския фолклор бавни ориенталски тъжни песни, така и много весели и приятни парчета. Бяхме особено впечатлени от това, че двете вокалистки в съпровод на акордеон, на който свиреше ръководителят на групата Моамер Кетенчоолу, демонстрираха много високо майсторство, като с лекота и чар изпълниха първо една песен на румънски език, а след това въодушевиха залата с изпълнението на българска стара градска песен и песен от нашия фолклор.
Двете дами демонстрираха забележителни гласови данни и елегантна пластичност, с които предизвикаха възторжените аплодисменти на всички присъстващи. Цялата формация включва общо 7 музиканти, от които в концерта взеха участие само трима. Освен акордеона, на който акомпанираше г-н Кетенчоолу, съставът има саксофонист, барабанист и още две певици.
Те работят заедно от 8 години. Издали са 4 албума. Всички са без нарушено зрение освен техния ръководител. Той е роден в Измир, завършил е училище за слепи деца, а в Истанбул е завършил висше образование по специалност психология. Свири на пиано, ударни инструменти, но предпочитаният от него инструмент е акордеонът. Интересите му са предимно към балканския фолклор. Притежава богата колекция от българска народна музика. Първият диск на състава му съдържа изцяло гръцки песни, а останалите 7 включват фолклор от целия Балкански регион.
"Все още нямаме албум само с българска музика, но съм горд, че сме направили доста ваши песни, даже и емблематичната за българския фолклор "Заблеяло ми агънце" на обичания Борис Машалов."

- Вашите певици пяха на турски, румънски и на чудесен български език - как ги учите?
- Аз съм много строг и те знаят, че в джоба си имам малка пръчица, която ще влезе в употреба, ако не изпълняват моите изисквания – шеговито ми отговори г-н Кетенчоолу.
Със следващите изпълнения се пренесохме в съседна Румъния. Представи се група от териториалната организация на Съюза на слепите от град Сучава - област Буковина, Североизточна Румъния. За разлика от турските си колеги те изпълняват мелодии и песни от фолклорното богатство само на своя роден край. Съставът е изцяло мъжки. В изпълненията им звучаха два акордеона, цигулка, тромпет, тъпан и характерната за Румъния свирка. Младежът, чийто специален инструмент е окарината, не е могъл да ни гостува, затова пък на един от двата акордеона се представи не кой да е, а самият председател на Румънския съюз на слепите, който е от този край.
Като любезни домакини българските участници излязоха последни на сцената. Добро впечатление ни направи, това че за разлика от друг път в този концерт взеха участие и изпълнители, които за пръв път се явяват пред столичната публика. Имахме удоволствието да се насладим на изкуството на група "Феникс" с ръководител Георги Холянов, Катрин Димитрова, дебютантката на софийска сцена пловдивчанката Петя Алексиева и обичания от всички Орхан Мурад.
По-късно той изрази убедеността си, че и "ние, българите, можем да имаме състав, дори и по-добър от този на румънските ни приятели. Ние наистина можем да бъдем най-добрите. Ние сме най-добри като индивидуални изпълнители, но не можем да работим в екип, а трябва да се научим".
Нели Стойчева, на която винаги сме се възхищавали като солист на хор "Академик Петко Стайнов", се представи в ново амплоа и го направи също толкова професионално. Като финал на концерта прозвучаха песните "Обичам те завинаги" и "Любовта, без която не можем", изпълнени от нашите "Весели момчета", които, както винаги, бяха във форма и на ниво. След този концерт у мен остана усещането за силно начало и силен финал - точно като част от спортното мероприятие за купата на София.
Попитах Тодор Митев, който беше пряко ангажиран с организирането на концерта, за неговата оценка на събитието.
- Организацията на един такъв концерт не е лесна, но се получи. Разбира се, би могло да бъде и по-добре. Ако трябва да оценяваме по шестобалната система, моята оценка е 4 и половина.
- Какво би казал за нашите участници?
- На първо място бих ги посъветвал да подбират песни, които най-пълно да съответстват на гласовите им възможности.
- Имаше ли нещо, което не ви достигна?
- Щеше да бъде още по-добре, ако имахме повече време за чексаунд (техническа репетиция). Времето, за което беше наета залата, се оказа недостатъчно за всички участници, а това създава несигурност за всеки изпълнител.
Председателят на регионалната организация на ССБ в София Асен Алтънов изрази своята благодарност специално към водещата на концерта г-жа Христина Христова - говорител от BTV, за нейната отзивчивост, към сценариста Владислав Кацарски, озвучителите и осветителите Боян Караиванов и братя Стоянови. Той благодари на гостите от Румъния и Турция, като не забрави и участниците от България. Благодари за проявената съпричастност на всички, които бяха уважили с присъствието си концерта. Благодарности получиха и членовете на неговия екип, без които това мероприятие не би могло да се случи.

Димитрина МИХАЙЛОВА

Държавно първенство по спортна табла

В периода 9-12 май 2017 г. в хотел "Релакс" - Шипково се проведе държавното първенство по спортна табла. Проявата бе включена в държавния спортен календар на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания".
Организатор на първенството беше спортният клуб за хора със зрителни увреждания "Плевен" с председател инж. Павлин Ангелов. Състезанието стана възможно благодарение на спечелен проект от спортния клуб към Агенцията за хората с увреждания.
Съдии бяха Десислава Горанова, Илинка Дилкова и Любомир Василев.
На четвърто място се класира Володя Христов от Плевен. Бронзът отиде при Димитър Хинев от "Успех" - Варна. Вицешампион стана Иван Кожухаров от СК "Раховец" - Горна Оряховица.
Държавен шампион по спортна табла за 2017 г. е Пламен Петров от СК "Пауталия спорт 2005" - Кюстендил.

ТЕХНОЛОГИИ JELLY - най-малкият телефон в света

Търсите малък телефон, който предлага впечатляваща функционалност? Това предложение идва с 2,45 инчов екран и Android Nougat.
Въпреки всеобщата тенденция за увеличаване на размера на смартфоните, все още можете да намерите на пазара модели с по-малък екран като Jelly например, който предлага най-актуалната версия на операционната система на Google и 4G LTE в миниатюрна опаковка.
Независимо от малките си размери, Jelly предлага пълна версия на Nougat и инсталиран Google Play магазин, от който да изтеглите любимите си приложения.
Останалите технически характеристики на този дребосък са 1,1 GHz процесор с до 2 GB оперативна памет и 16 GB за съхранение, въпреки че базовата версия разполага с половината от това - 1 GB RAM и 8 GB вградена памет. Можете да добавите още пространство с помощта на microSD карта до 32 GB, за да снимате на воля с 8-мегапикселовата задна или 2-мегапикселовата предна камера за селфи.
Проектът вече събра над 100 000 долара финансиране при първоначално обявени 30 000. Ако сега се направи поръчка, смартфонът може да бъде закупен за 59 долара. Устройството се очаква на пазара към юни - август.
Батерията на Jelly е 950 mAh и ще издържи до три дни нормална употреба, а най-хубавото е цената му от 59 долара за базовия и 75 долара за Pro модела по време на кампанията, което го прави един от най-евтините начини да получите най-новата версия на операционната система. След като излезе на пазара, цените ще бъдат съответно 109 и 125 долара, така че можете да побързате с поръчката, която е възможна на страницата му в Kickstarter.